

Trassenten. Den vigtigste Anvendelse af denne Opfattelse er, at Vekslejerens Ret over Dækningen ikke berøves ham ved, at Trassenten efter Vekselsens Udgivelse kommer under Konkurs, eller ved at hans Kreditorer iværksætte Udlæg i hans Fordring paa Trassaten. Det samme System er optaget i den belgiske Veksellov af 1872. I øvrigt frembyde de to Lovgivninger en Del Afvigelser i Enkeltheder; navnlig afviger den franske Retssanvendelse og den belgiske Lov i deres Løsning af de Kollisionstilfælde som fremkomme, naar Trassenten har trukket flere Veksler paa samme Trassat og disse Vekslers samlede Beløb overstiger Dækningen. Hvad der saaledes i de nævnte Lovgivninger gælder ved Veksler, finder ligeledes Anvendelse ved Checks. Efter den italienske og portugisiske Handelslovbog synes det, at Overgivelse af en Check, trukket paa en Bankier eller Handelende, medfører tilsvarende Cession af Trassentens Tilgodehavende.

Ogsaa i stoffet Ret virker saavel en Check som en almindelig Veksel — fra det Øjeblik, den præsenteres for Trassaten — som Cession af Trassentens Fordring paa Trassaten. I England kuytter derimod en saadan Virkning sig hverken til Checks eller andre Veksler; se Vekselloven af 1882 sect. 53, som udtrykkeligt udtaler dette og samtidig opretholder den modsatte Regel for Skotlands Vedkommende. Med Hensyn til Checks er det fremdeles særligt udtalt i sect. 73 — og denne Regel gælder baade i England og Skotland — at Trassatens Forpligtelse (over for Trassenten) og Bemyndigelse til at betale en Check ophører ved Kontramandering, saavel som naar han bliver bekendt med, at Trassenten er død. Ogsaa i Nordamerika er det den herskende Opfattelse — der navnlig er antagen af de Forenede Staters Højesteret, medens ganske vist en modsat Opfattelse endnu forsægtes af nogle amerikanske Forfattere og ogsaa synes at have fundet Indgang hos flere Staters Domstole — at en Check ikke involverer en Cession af Trassentens Fordring paa den Bank, den er trukken paa.*) I Amerika er det i øvrigt meget almindeligt brugt, at en Check — enten allerede inden den første Udgivelse eller af den, der har modtaget den — forevises i Banken, den er trukken paa, og her faar en Paategning (certification) om, at den er „god“. Ved en saadan Paategning — der ligestilles med en Accept — indtræder Banken som Skyldner, medens Trassenten frigøres. Slige certified checks skulle i Amerika cirkulere i et meget betydeligt Omfang.** En direkte Fordring paa Trassaten (bortset fra Tilfælde, hvor denne har meddelt Accept), erhverver Checkejereren efter engelsk Ret kun i det Tilfælde, at han som Følge af Undladelse af betimelig Forevisning har, helt eller delvis, mistet sin Fordring paa Udstederen, idet dennes Fordring paa Trassaten i saa Fald i tilsvarende Omfang gaar over paa Checkejereren (Vekselloven af 1882, sect. 75).

I Tyskland ses det at være et meget omstridt Spørgsmaal, hvorvidt der ved Udgivelse af en Check stiftes en direkte Fordring for Checkejereren paa Trassaten. Almindeligt synes Spørgsmaalet at blive besvaret benægtende. Paa den anden Side ses der at have rejst sig mange Stemmer for at indføre en Regel i den Retning, og et Forslag herom var, som allerede berørt, optaget i Checklovudkastet af 1892.

Naar bortses fra de Argumentationer, som gaa ud paa at begrunde Antagelsen af en saadan Fordring ved en Deduktion ud fra Retssætninger af almindeligere Rækkevidde — og om hvilke det her er nok at sige, at de efter vor Mening ikke vilde holde Stik i vor Ret — synes de Betragtninger, der, fra et legislativt Synspunkt, anføres til Støtte for det ommeldte Resultat, i Hovedsagen at lade sig samle i dette, at den, der modtager en Check, bør, saa vidt dette er muligt, være stillet, som om han dermed havde modtaget Betaling i rede Penge. Til Bedømmelse af den Vægt, som ligger i denne Betragtning, vil det være hensigtsmæssigt at søge at gøre sig Rede for, paa den ene Side, hvor meget overhovedet Lovregler af denne Art ville kunne udrette til at naa det anførte Maa, og paa den anden Side, om det, der maatte kunne naas ved saadanne Regler, vil kunne veje op mod de Ulemper, disse i anden Retning kunne føre med sig.

I førstnævnte Henseende er det maaske ikke overflødigt at erindre om, at den første Forsudsætning for, at Modtageren af en Check ved at faa denne har erholdt væsentlig det samme, som han vilde have faaet ved at faa Anvisningens Beløb overleveret i rede Penge, er, at Udstederen overhovedet har det fornødne disponible Tilgodehavende (eller den fornødne disponible Kredit) hos vedkommende Bank, eller hvem anden Anvisningen maatte

*) Se herom Daniel, A Treatise on the Law of Negotiable Instruments, 4de Udgave, 1891, §§ 1635 til 1645 (II. S. 665—677).

**) Daniel S. 627—42.